

KORSZERŰTLEN

Szeretek naponta végigmenni gyerekkorom
utcáim, s a boltban ugyanazon a nyelven
kérni kenyeret, mint harminc év előtt;
szeretek újra meg újra találkozni kedves
arcokkal, bölintani merengő lányok felé,
vagy felriadni, ha rámköszönnek ők;
szeretek sétálni a temetőben, megállni
egy sír előtt, hiszen apámtól tudom:
hajdan ki volt a város legszebb asszonya;
szeretek ellátogatni padokhoz, ahol
megérintettem valaki kezét vagy mellét,
s álmában ismétlődik majd mozdulatom;
szeretek innen útra kelni messzi városokba,
s visszatérve Esti Kornélba botlani,
ne bizonygasd hát: itt élni reménytelen.

Marno János

(FONOGRÁFIA)

nem úgy értette, mondja K., hogy
az írás révén minden tisztázódni fog, de
rosszabb is lesz minden, hanem tisztázódik
és romlik tovább az egész, így értette
egyfelé képpen a dolgot, és elvégre itt
több mint a bensőjük viszonyáról van szó
(melyről, írja, a maga részéről lemond)
de gondol, például, a hivatali rendre
akár mint utazásra innen el, akár mint
egész éjszakás fentlétre acták között
s hogy a szeme után most már a fülének
hinni sem akar, oly viaszkezekben forog

(PIKARESZK)

rettegek és ki akarok veszni
a figyelem homlokteréből, nem először
érzek így, ahogy' labirintusomat sem először
önti el a télvízzel arcomba gyúlt takony
tót nyelvű vendégmunkás társul a fulkébe
szemközt, most tart a kilencedik szobánál
mondja, s mindezt egyedül, fél kézzel eszkábálja
a hazának, mert a másik féllal nyugaton
hajszolja össze az anyagi eszközöket
ott nem hat után öt perccel, sem nem előtte
kezdik mérni az időt, hanem pontban hatkor
mondja (nulla foknál a mögöttes tartalom)

(EXPOÉZIS)

utunk egy lőtéren keresztül
vitt a tehenészet felé, énrajtam szűk
rövidnadrág, rajta a félelem feszült
szemközt a sötétből mindig a húga
mindig kerékpáron, nem a hulláktól
borzad, mondta, velük a viszonya hiszen
kölcsonösen hideg, élni csak úgy a
deszka tudatában, ettől az esze
megbénul, odafagy kezéhez a szike
szorosán öleljem, mondta, jó marék szög
szaggatta zsebemet, ő szigorlat előtt
állt, én a költészet szikes tarlóján

(KERTMOZI)

már nem vonz a mozi, bunuelt
álomban se nézek, álomban kispap
föl egy torzító (buja) kapaszkodón
törpe nő (champion) fogja kezem
ideges, állítja, hogy kórusban
hallja egy ideje a nevünk, ugyan, mondom
miket nem képzél össze egy katolikus
kertben, és vonnám el figyelmét
a fehéres lila polipfától
azonban ő még siettet is, én sirnék
a (közép) dramaturgia szerint, hajtű
szöveget zár be a spanyol jegenyefenyő

(ECHOGRÁFIA)

hogyne írna ő, hevül fel hangja
a kérdéstől, csepp nő létére is kész akár
fejből átmásolni ezt az átkozott világot
tessék, mondja, mutatóban itt ez a levél
tegnap írta, gyöngy betűk, édesvizi, tenyész
csak gyönyörködni, nem olvasni mutatja
annak ma már semmi értelme, gyömködi
szájába a papírt, de marad eszméleténél
minthogy fájdalom és fuldoklás együtt csak még
tovább fokozzák benne az ítélőerőt
„a világ megérett rá, hogy megsemmisítsék”
formázza torkán a saját kezű íráscsutka

(FEJ ÉS ÍRÁS)

szinlelhetném, hogy nem hallok
semmit, eltölt a levélírás gondja
zöldséges, öklével veri a tulajdon
rohadt fejét, még hajnalban kezdett rá
honnét tudom, írom, hogy zuhanok
ha közben nem akadok fenn semmin
s ha nem is úgy, mint azt a testem akarná
sem ahogyan én kész volnék színlelni
anyám is, írom, mindig a túlfinomult
belső hallásomat mondta felelősnek
a szívtelen szóhasználatomért, elmúlt
dél, s a levél súlya még a fejemben mind